

SOTURI- KISSAT

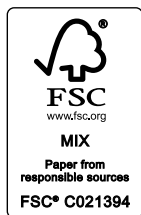
HEHKUVA TÄHTI

KLAANIN SYNTY

4

ERIN HUNTER

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, DAWN OF THE CLANS #4: THE BLAZING STAR

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, DAWN OF THE CLANS #4: THE BLAZING STAR

Text copyright © Working Partners Limited 2014

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2016

Map art © Dave Stevenson 2016

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2020

ISBN 978-951-0-49674-9

Painettu EU:ssa

Robertalle
Erityiskiitosin Cherith Baldrylle

KUKA KUKIN ON

KIRKKAAN TAIVAAN LEIRI

- Päällikkö **KIRKAS TAIVAS** – vaaleanharmaa kolli, jolla on siniset silmät
LEHTI – mustavalkoinen kolli
TERÄLEHTI – pieni keltainen raidallinen naaras, jolla on vihreät silmät
VIKKELÄ VESI – harmaavalkoinen naaras
NOKKONEN – harmaa kolli
KÄÄRME – harmaa kolli
ORA – kapinen naaras, jolla on epätasainen turkki
- Pennut **KOIVU** – kellanpunainen kolli
LEPPÄ – harmaavalkoinen naaras

PITKÄN VARJON LEIRI

- Päällikkö **PITKÄ VARJO** – musta, paksuturkkinen naaras, jolla on vihreät silmät
HARMAA SHIPI – sileäkarvainen tummanharmaa kolli, jolla on kullanväriset silmät
ROSOINEN HUIPPU – pieni harmaa raidallinen kolli, jolla on siniset silmät
KIRJAVA KARVA – siro kilpikonnakuviainen naaras, jolla on kullanväriset silmät
SÄRKYNYT JÄÄ – harmaavalkoinen kolli, jolla on vihreät silmät

PILVEN TÄPLÄ – pitkäkarvainen musta kolli, jolla on valkoiset korvat, valkoinen rinta ja kaksi valkoista käpälää

TUULEN JUOKSIJA – jäntevä ruskea naaras, jolla on keltaiset silmät

PIIKKIHERNEEN TURKKI – laiha harmaa raidallinen kolli

MYRSKY – oranssi kolli, jolla on meripihkanväriset silmät ja isot valkoiset tassut

SALAMAN HÄNTÄ – musta kolli

TERHON TURKKI – kastanjanruskea naaras

Pennut

PÖLLÖN SILMÄ – harmaa kolli

SORAINEN SYDÄN – tummanharmaa raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät

VARPUSEN TURKKI – kilpikonnakuviainen naaras

AAMUN VIKSI – pikkuinen naaraspentu

PERHON LENTO – naaraspentu, jolla on vihreät silmät

TOMUINEN KUONO – harmaa kollipentu

JOEN VÄREEN LEIRI

Päällikkö **JOEN VÄRE** – hopeanvärinen pitkäkarvainen kolli

YÖ – musta naaras

KASTE – naaras, jolla on lyhyt ja tuuhea harmaa turkki ja kirkkaan siniset silmät

KULKUKISSAT

PAATSAMA – naaras, jolla on pystyssä törröttävä, pörheä turkki
HIIREN KORVA – kolli, jonka korvat ovat pienet kuin hiirellä ja
toisesta puuttuu osa

MUTAINEN KÄPÄLÄ – kolli, jolla on mustat käpälät

TÄHDEN KUKKA – kullanvärinen naaras, jolla on vihreät silmät

YKSI SILMÄ – kapinen kolli, jolla on takkuinen turkki ja yksi silmä

KORKOKIVET

ukkospolku

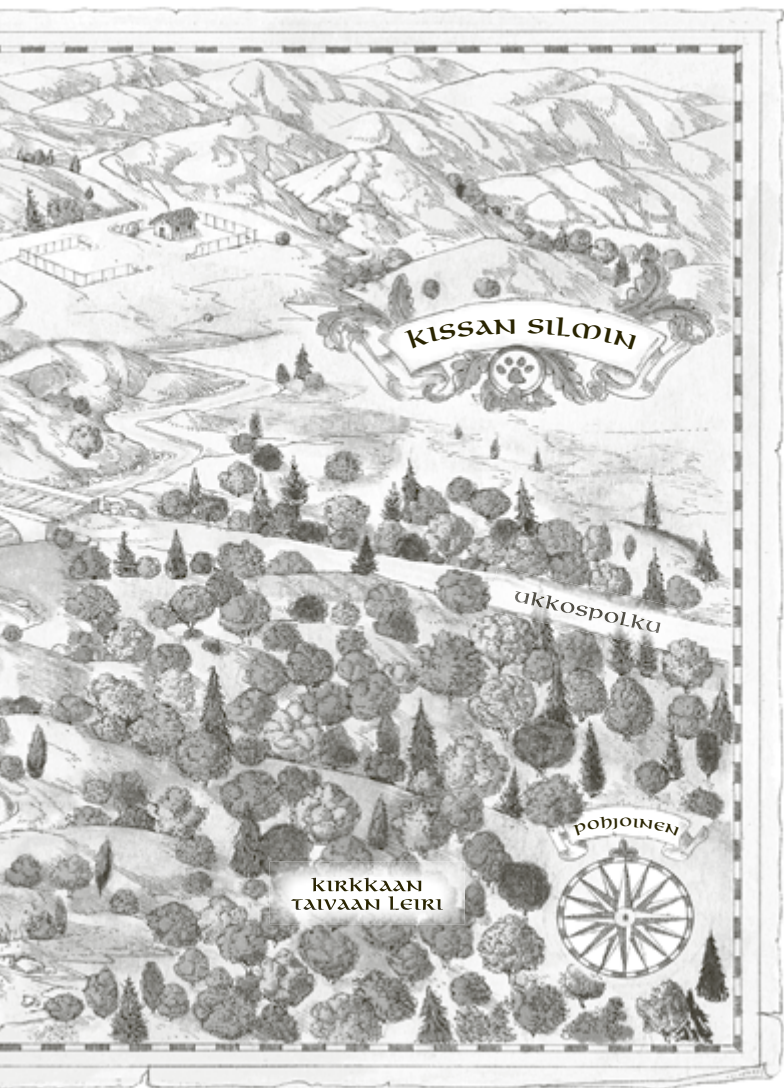
PITKÄN VARJON
LEIRI

NELJÄ PUUTA

PUTOUKSET

JOKI

JOEN VÄREEN
LEIRI

pohjois-
háltialan
kaatopaikka

Kaksujan silmin

Tuulilantie

valkokaarin
metsä

pohjoinen

ESINÄYTÖS

HARMAA SIIPI kyyhötti notkon reunalla, ja nukkuvien pesätoverien äänet kantautuivat vaimena hänen korviinsa. Kuun pullea, valkeakehrä kumotti hänen yllään ja loi jäistä valoa nummen ruohikolle.

Kevyt tuulenhenkäys leyhäytti hänen karvojaan. Hänen silmiään alkoi painaa, ja hän haukotteli leveästi.

Hän istui luolassa vesiputouksen takana. Ryöppyävä putous kimmelsi kuutamossa, ja luolan seinillä ja lattialla kieppui pikkuisia hopeapilkkuja. *Olen taas luolassamme vuorilla!* hän ajatteli. *Lähdöstämme on vaikka kuinka monta kuuta!*

Harmaan Siiven huomion kiinnitti liikahtus takaseinän luona. Heimon tietäjä, Kivistänäkijä, oli menossa kohti luolan perällä olevaa tunnelia, joka vei hänen pesäänsä. Iäkkään kissan käpälänaskelet olivat horjuvat, hän oli luiseva ja hänen turkkinsa oli harva. *Hän on niin vanha*, Harmaa Siipi ajatteli. *En osaa laskea, miten monta vuodenaikaa hän on nähnyt.*

Harmaa Siipi vilkaisi ympärilleen. Hän näki emonsa Hiljaisen Sateen käpertyneenä nukkumakuoppaansa, ja muutkin hänen heimotoverinsa olivat unessa.

Tuolla on Kasteinen Lehti... oi, hänen pentunsa ovat syntyneet! Kolme kappaletta, tosi pontevan ja terveän näköisiä. Ja tuolla on Valkea Jänis. Hän kertoi aina huikeita tarinoita.

Harmaan Siiven valtasi uteliaisuus. Luolassa asuessaan hän ei ollut koskaan käynyt tietäjän yksityisessä pesässä. *Mutta tämänhän on unta!* hän tajusi. *Ehkä voin nyt seurata häntä, eikä hän saa koskaan tietää.* Hän nousi käpälilleen ja tassutti Kivistänäkijän perään.

Kun hän ehti tunnelin suulle, Kivistänäkijä oli kuitenkin jo kadonnut näkyvistä. Ei näkynyt muuta kuin hopeista hohdetta tunnelin päässä. Välittämättä nahassaan tuntuvasta kihelmöinnistä Harmaa Siipi pujahti hiljaa pimeään käytävään ja lähti kohti valoa.

Kun tunnelin pää alkoi lähestyä, hän jatkoi matkaa varovasti hiipien ja kurkotti sitten päänsä sisään Kivistänäkijän luolaan. Katsahtaessaan ympärilleen hän tukahdutti henkäyksen.

Luola oli paljon pienempi kuin se jossa heimo asui. Ylhäällä katossa olevasta risareunaisesta reiästä virtasi sisään kuunvaloa, joka levisi kaikkialle jäätävänä loistena. Kivistänäkijä istui selin Harmaaseen Siipeen ja katseli ylöspäin.

Luolan katosta roikkui suippoja kiviä, ja samanlaisia kasvoi lattiasta ylöspäin. Monet niistä kiinnittyivät toisiinsa, niin että näytti siltä kuin tietäjä olisi istunut kivisessä metsässä. Kiviä pitkin lirisevät vesinorot hohtivat kuunvalossa ja kerääntyivät lammikoiksi lattialle.

Harmaa Siipi hiipi lumoutuneena sisään ja lähestyi Kivistänäkijää hiljaa kuin olisi vaaninut saalista. Hän oli varma ettei ollut päästänyt ääntäkään, mutta ennen kuin hän ehti väistää, Kivistänäkijä ojensi käpälänsä ja pysäytti hänet. Hän säikähti niin että ulvaisi.

Tämä on uni, hän tuumi. Miten Kivistänäkijä voi tietää minun olevan täällä?

»Miksi seuraat minua?» Kivistänäkijä kysyi. Hänen äänensä oli lempeä, vaikkei hän kääntynytäkään Harmaaseen Siipeen päin.

Harmaan Siiven korvat painuivat pelosta ja noloudesta luimuun. Hän ei tiennyt ollenkaan, mitä vastaisi. »Ei minulla mitään pahoja aikeita ole», hän vastasi. »Minä... öö... halusin vain...» Hän vaikenä ja jäi katselemaan Kivistänäkijää valmistautuen tiukkaan nuhteluun.

Kivistänäkijä huokaisi ja veti kypälänsä pois. »Tulit tänne koska minä kutsuin», hän maukui viisautta huokuvalla äänellä. »Minä *sallin* sinun seurata itseäni. Pyysin sinut tänne.»

Harmaan Siiven turkin joka karva kihisi ällistyksestä, ja hän raapi kynsillään kovaa, kosteaa lattiaa. »Osaatko sinä tehdä niin?» hän kuiskasi. »Vaikka minä asun niin kaukana?»

Vasta nyt Kivistänäkijä katsoi häneen. »Sydämesi kuuluu *aina* osaksi tänne.»

Harmaa Siipi tiesi sen olevan totta. Vaikka elämä vuorilla oli ollut karua ja kylmää, toisinaan hän edelleen kaipasi vesiputouksen jylyä ja taivasta vasten piirtyviä teräviä vuorenhuippuja. *Ja minulla on ikävä niitä kissoja jotka jäivät vuorille... erityisesti Hiljaista Sadetta.*

»Miksi sitten —», hän aloitti.

»Älä sano mitään», Kivistänäkijä naukui.

Naaras oli kääntänyt vapisevat viiksensä kohti hämähäkkiä, joka kutoi verkkoaan kuun hopeisessa valossa. Harmaa Siipi huomasi muutaman seitin reunaan tarttuneen kärpäsen; hämähäkki eteni hitaasti niitä kohti, ja verkon hohtavat langat värisivät sen liikkuessa.

Harmaa Siipi tukahdutti nauru-mrraun. *Hetki vain, niin tuosta tulee lihava hämähäkki.*

Yhdessä vilauksessa Kivistänäkijä loikkasi pystyyn ja vetäisi kyntensä verkon läpi niin että se repeytyi riekaleiksi. Harmaa Siipi henkäisi, kun hämähäkki syöksyi kohti maata. Siinä samassa se tuotti seittilangan, joka jarrutti pudotusta niin että se saattoi laskeutua hitaasti. Se vilisti pois näkyvistä; sen koti oli tuhottu.

»Miksi sinä noin teit?» Harmaa Siipi kysyi Kivistänäkijää tuijottaen.

Tietäjä katsoi takaisin. »Viis siitä», hän maukui. »Mitä tuo hämähäkki teki?»

Onpa typerä kysymys, Harmaa Siipi ajatteli. *Mutta en minä niin voi sanoa Kivistänäkijälle!* »No, se pelasti itsensä», hän vastasi.

»Niin teki», Kivistänäkijä myönsi. »Ja mitä se tekee nyt?»

Mitä tämä oikein on? Harmaa Siipi ihmetteli, ja häntä alkoi ärsyttää. *En minä ole mikään pentu jolle pitää opettaa miten turkki suitaan!* Hän veti syvään henkeä ja vastasi: »Kutoo uuden verkon.»

»Aivan», Kivistänäkijä naukui. »Viisaus ja pitkä ikä ovat seurausta joustavuudesta. Jonakin päivänä lähiaikoina sinun on oltava hyvin joustava. Sinun on oltava vahva itsesi ja muiden kissojen takia. Tiedät jo, että elämä on kovaa. Siitä on tulossa vielä kovempaa.»

Levottomuus sai Harmaan Siiven värisemään korvista hännänpäähän asti. Hän tuhahti ihmeissään ja tuskastuneena. »Etkö voisi kertoa enemmän?» hän tivasi. »Etkö voisi olla vähän tarkempi?»

Kivistänäkijän ääni muuttui pehmeämmäksi, ja hän nyökkäsi ymmärtäväisesti. »Ei ole minun asiani suunnitella sinun tulevaisuuttasi. Voin ainoastaan tarjota opastusta. Sinun on tehtävä omat päätöksesi, mutta sinun on oltava vahva – vahvempi kuin koskaan ennen.»

Hän vilkaisi Harmaan Siiven taakse. Harmaa Siipi käänsi päätään ja oli näkevinään aina tunnelin toiseen päähän asti, missä hänen emonsa Hiljainen Sade nukkui edelleen kuopassaan. Hänen sydäntään alkoi riipoa. *Siitä on kauan, kun lähdin hänen luotaan vuorilta. Kauan siitä, kun viimeksi tunsin hänen turkkinsa pehmeän kosketuksen.*

»Anna emollesi syytä olla ylpeä», Kivistänäkijä käski.
»Muista kuka olet ja mistä olet tullut. Sanon tämän sinulle, koska tiedän sinun olevan tarpeeksi vahva kuuntelemaan. Sinua ja ystäviäsi odottaa mahtava kohtalo, Harmaa Siipi – mutta se ei odota loputtomiin...»

LUKU 1

»MEIDÄN ON AIKA haudata kuollemme», Pitkä Varjo ilmoitti.

Mustan naaraan sanat vetivät Myrskyn huomion takaisin ympärillä olevaan kuolemaan ja tuhoon.

Kaikkialla neljän tammen oksien alla näkyi kuunvalossa kuivuvia verilammikoita ja irti revittyjä karvatukkoja. Tallatulla nurmella lojui kissoja kyljellään, silmät auki ja naama jähmettyneenä tuskaiseen tai tyrmistyneeseen ilmeeseen. Heidät taisteluun ajanut viha oli haihtunut kuin usva aamuauringossa. Nyt joka kissa näytti haavoittuvalta, niin elävät kuin kuolleetkin.

Myrsky huomasi näkökenttensä laidassa mustan siiven läpsettä, ja kääntyessään hän näki variksen laskeutuvan matalalla kasvavalle oksalle. Sen pienet, kirikkaat silmät vilkuilivat kissoja ahneesti. Myrskyä värisytti korvista hännänpäähän asti, ja hänen karvansa nousivat pystyyn.

Pitkä Varjo on oikeassa. Ketään ei pitäisi jättää tänne haaska-eläinten ruoaksi, koska he ovat antaneet henkensä niin verisessä taistelussa.

Hänestä tuntui kuin hänellä olisi ollut rinnassaan sydämen paikalla raskas, märkä kivi – jotenkin hän tiesi, että kaikki oli johtanut vääjäämättä kohti tätä hirvittävää taistelua: olisipa kuka kissa tahansa tehnyt mitä tahansa, *mikään* ei olisi voinut estää sitä. Kissa kissaa vastaan, kynnet hampaita vastaan

– ja vain reviiireistä käytyjen riitojen takia. Myrskyn silmiin piirtyi näky puunkuorelle roiskahtavasta verestä, ja hän värähti. Henkikissat olivat ilmestyneet heille näyssä ja käskeneet lopettaa taistelemisen. *Niin minä haluankin*, Myrsky ajatteli nyt. *Mutta miten me onnistumme tekemään taas rauhan?*

Myrsky yritti ankarasti löytää tälle tuholle jonkin merkityksen, mutta se oli kuin hapuilua sokkona sankassa sumussa. *Nyt me olemme kaikki nähneet, että taistelemisen reviiireistä kynsin hampain tuo pelkkää kuolemaa ja hävitystä, kärsimystä ja surua.* Myrsky mietti, olivatko tänään menehtyneet kissat kuolleet, jotta muut ymmärtäisivät sen.

»Noita on tosi monta», Myrsky maukui pujoteltuaan ruumiiden välitse Pitkän Varjon viereen. »Miten onnistumme suojaamaan ne?»

Pitkä Varjo ojensi etujalkansa ja työnsi mielteliäänä kynsensä esiin. »Näillä vuodatettiin verta», hän vastasi. »Ja näillä myös korjataan asiat.»

Korjataan asiat? Myrsky hämmästeli. Hän tiesi mitä naaras tarkoitti, mutta sanat tuntuivat silti viiltävän miltei sietämättömästi. *Mikä muka voisi korjata asiat?*

»Vaikka se kestäisi miten kauan», Pitkä Varjo jatkoi, »niin me kaivamme maahan kuopan, niin ison että kaikki kaatuneet ystävämme mahtuvat lepäämään siinä yhdessä. Elämässä heidät raastettiin erilleen; kuolemassa he saavat taas liittyä yhteen.»

Pitkän Varjon valitsemat sanat saivat joka karvan kihisemään Myrskyn turkissa. *Liittyä yhteen. Niinhän ne henkikissat meitä taistelun lopussa kehottivat tekemään. Liittykää yhteen tai kuolkaa.* »Niin, se meidän pitää nyt tehdä», hän naukaisi käheästi.

Harmaa Siipi, Tuulen Juoksija ja Joen Väre kokoontuivat ympärille vaimeasti myönnellen.

»Se vaatii joka kissalta kovaa työtä», Harmaa Siipi varoitti.

»Sitten se työ on tehtävä», Pitkä Varjo sanoi lujasti. »Vain maa pystyy suojaamaan kaatuneita pesätovereitamme variksilta ja ketuilta.»

Kun hän ja muut kissat ryhtyivät kuopimaan maata, Myrsky huomasi isänsä Kirkkaan Taivaan seisoskelevan vai-tonaisena parin ketunmitan päässä. Tämä näytti haluttomalta liittymään joukkoon.

Myrsky tassutti Kirkkaan Taivaan luo pohtien, ettei siitä ollut kovin kauan, kun he olivat taistelleet vastakkain tappomielellä. Hänen lähestyessään Kirkas Taivas painoi päänsä syvästi häpeävä katse sinisissä silmissään. »Minä sain tämän aikaan», Kirkas Taivas kähisi kuin olisi yrittänyt hillitä itseään ulisemasta ääneen. »Minun vihani synnytti tämän sekasorron, minun vihani ajoi nämä kissat tähän taisteluun kuolemaan. *Heitä on niin monta...*» hän lisäsi kuiskaten.

Myrskyn mieleen tulvi muistoja: miten Kirkas Taivas oli hylännyt hänet hänen ollessaan pentu; miten he olivat etääntyneet toisistaan ja miten hän oli sitten järkyttynyt isänsä raaoista tavoista yrittäessään elää tämän luona metsässä; miten he olivat riidelleet ja miten heidän tiensä olivat sitten eronneet, kun hänen kypälänsä eivät enää kyenneet kulkemaan isän polulla.

Kaikesta huolimatta Myrsky ei pystynyt tukahduttamaan myötätunnon puuskaa. »Tule», hän naukaisi kannustavasti. »Mennään huolehtimaan oikeudenmukaisesti niistä, jotka uhrasivat itsensä.»

Kun Kirkas Taivas ei väittänyt vastaan, Myrsky vei hänet muiden luo kaivannolle, neljän puun siimekseen. Mitään puhumatta he kuopivat ja raapivat maata, ja kuoppa kasvoi kasvamistaan.

Jo valmiiksi taistelusta väsyneen Myrskyn koipia alkoi särkeä, kypälät mustuivat mullasta ja uupumus sumensi silmät. Silti hän pakotti itsensä jatkamaan. Jostain ylhäältä kajahti variksen käreä *raak*, ja hän huomasi kaivavansa entistä kii-vaammin.

Viimein Pitkä Varjo ojentautui ja ravisti kypäliinsä tart-
tunutta multaa. »Nyt tämän pitäisi riittää», hän puuskutti.
»Tuodaan ystävämme tänne.»

Kissat lähtivät pareittain, tarttuivat kaatuneisiin hampail-
laan ja raahasivat veltot, elottomat ruumiit haudalle. Myrsky
huomasi kuitenkin jääneensä yksinään Haukan Kiidon ruu-
miin ääreen. Naaraan oranssi raidallinen turkki oli hyytynees-
sä veressä, ja kurkussa ammotti julma haava.

Myrsky tunsu terävien kynsien kouraisevan sydäntään
muistellessaan, miten Haukan Kiito oli hoitanut häntä silloin
kun hänen isänsä oli ajanut hänet pois metsästä ja Harmaa
Siipi oli tuonut hänet notkoon. Hänen katseensa kiersi aukio-
ta, ja hänen niskakarvansa nousivat pystyyn kun hän huoma-
si Kirkkaan Taivaan; kolli oli tallustamassa kohti Laonnutta
Kukkaa, taistelussa surmaamaansa naarasta.

He tunsivat toisensa pennusta saakka, Myrsky ajatteli, ja
häntä alkoi kuvottaa.

Sitten hän kuuli isänsä äänen, matalan ja murheellisen.
»Tämä on hirveää, anteeksi.»

Kirkas Taivas todella suri kuollutta ystäväänsä.

*Tuo syyllisyys koskee häneen enemmän kuin kenenkään kyn-
net ikinä.*

Sydän edelleen raskaana rinnassa Myrsky kumartui otta-
maan kiinni Haukan Kiidon niskanahasta. Naaraan turkissa
oli voimakas kuoleman maku, ja Myrskyn oli pinnisteltävä
ollakseen vetäytymättä kauemmas. Ruumis oli hervoton ja

painava nyt kun siitä oli hiipunut elinvoima. *Siksi muut kissat toimivat pareittain*, Myrsky ajatteli nykiessään ruumista kuopalle päin.

Ennen kuin hän oli ehtinyt ottaa montakaan kypälän-askelta, hän näki vilauksen mustasta turkista. Hän kääntyi ja näki Salaman Hännän, jonka takana norkoili tämän sisar Terhon Turkki.

»Saisimmeko me auttaa?» Salaman Häntä maukui.

Myrsky nyökkäsi, koska hänestä oli oikein että nämä nuoremmat kissat auttaisivat emonsa hautaamisessa.

Musta kolli tarttui Haukan Kiitoa hännästä, ja hänen vihreissä silmissään oli murheellinen katse kun hänen hampaansa osuivat oranssiin raidalliseen turkkiin. Terhon Turkki keinotteli lapansa emonsa vatsan alle. Heidän avullaan Haukan Kiidon ruumis tuntui äkkiä kevyemmältä, eikä kestänyt kuin muutama silmänräpäys kun Myrsky, Salaman Häntä ja Terhon Turkki olivat kantaneet hänet haudan reunalle.

Myrsky puuskutti ponnistelun jäljiltä ja perääntyi askelen. Salaman Häntä ja Terhon Turkki seisoivat emonsa ruumiin ääressä päät riipuksissa ja lavat lyyssä. Sitten he vilkaisivat toisiinsa murheen murtamina, painoivat nenänsä maahan ja työnsivät Haukan Kiidon kuoppaan. Viime hetkellä heidän silmänsä painuivat kiinni, aivan kuin he eivät olisi kestäneet nähdä emon vierähtävän ja mätkähtävän ruumiskasaan.

»Tämän kamalampaa päivää ei voisi olla.»

Käheän, pihisevän äänen kuullessaan Myrsky kiepahti ympäri ja näki Harmaan Siiven. Kauempana näkyi viimeisiä resuisia lehtiään roikottavien puiden läpi nummen ääriiviiva paljaana ja kolkkona huurteisen taivaan alla.

»Edessä olevat päivät voivat olla vain parempia», harmaa kolli naukui.

Myrsky ojentautui ja nosti päänsä vaistomaisen ylpeänä. *Harmaa Siipi on oikeassa*, hän tuumi päättäväisesti. *Me pidämme huolen siitä ettemme koskaan enää joudu suremaan näin.*

»Haukan Kiito, minä en unohda sinua koskaan», Salaman Häntä lausui haudan reunalta murheisella äänellä.

»Enkä minä», Terhon Turkki lisäsi. »Me jäämme molemmat kaipaamaan sinua kovasti.»

Heidän sanottuaan sen muut kissat kerääntyivät kuopan ympärille katselemaan kaatuneita ystäviään.

Särkynyt Jää kyyristyi haudan reunalle ja katsoi ystäväänsä Naakan Huutoa. »Me emme koskaan enää kaiva tunteita yhdessä», hän naukui surusta karhealla äänellä. »Notko ei ole sama ilman sinua.»

»Mutta et sinä kuollut turhaan», lisäsi Pilven Täplä, joka seisoi niin lähellä Särkynyttä Jäätä, että heidät turkkinsa koskettivat. »Eikä kukaan muukaan teistä. Me otamme opiksemme tästä hirvittävästä päivästä, lupaamme sen.»

Muut kissat alkoivat toistella hänen sanojaan ja korottivat äänensä ahdistuneeksi parkunaksi. »Lupaamme! Lupaamme!»

Kun meteli hiljeni, Myrsky perääntyi haudan reunalta ja huomasi vieressään Pitkän Varjon. Joen Väre ja Tuulen Juoksija tassuttivat heidän seuraansa kuin jokin olisi kiskonut heidän käpäliään.

Muutaman silmänräpäyksen kuluttua Kirkas Taivas tuli lähemmäs vastahakoisin käpälanaskelin. Hän näytti katsovan kiinteästi johonkin hyvin kauas, kuin hän olisi nähnyt muiden kissojen läpi jonkin näyn jota muut eivät havainneet. Hän pysähtyi vähän matkan päähän muista neljästä, jotka seisovat rivissä vastapäätä muita eloonjääneitä.

On kuin vartioisimme hautaa, Myrsky ajatteli.

»Selvitäkseenne hengissä teidän on
kasvettava ja levittäytyttävä
kuin hehkuva tähti.»

Vuoristokissojen joukkioiden ensimmäisessä suuressa taistelussa on vuodatettu verta neljän tammen notkoon. Vaikka kissat ovat sittemmin vannoneet keskinäistä rauhaa, asiat eivät ota sujuakseen. Harmaa Siipi on luovuttanut päällikkyyden Myrskylle, eikä hän enää löydä paikkaansa. Kirkkaan Taivaan ote metsän kissoista alkaa lipsua, kun hänen joukkioonsa liittyy yksisilmäinen kulkukissa. Ja mikä pahinta, kissaleirejä uhkaa tuntematon, kohtalokas sairaus.

Vain yksi asia voi pelastaa heidät:
heidän on löydettävä hehkuva tähti...

Klaanien synty -saaga kertoo siitä,
miten soturikissojen klaanit saivat alkunsa.
Hehkuva tähti on saagan neljäs osa.

www.wsoy.fi

T84.2

ISBN 978-951-0-49674-9

Kannen kuva: Owen Richardson